

Sygn. akt **XXIII Ga 369/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Gałas (spr.)
Sędziowie:	SO Renata Puchalska SO Anna Janas
Protokolant:	Prot. sąd. Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C. (1)

przeciwko A. C. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XVII GC 188/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. C. (1) na rzecz A. C. (2) 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Janas	SSO Anna Gałas	SSO Renata Puchalska
----------------	----------------	----------------------

Sygn. akt: XXIII Ga 369/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 lutego 2012 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Szczecinie A. C. (1) domagał się zasądzenia od A. C. (2) kwoty 22 759,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 20 grudnia 2006 r. K. L. złożył A. W. zamówienie na wykonanie skrzyni aluminiowej o wskazanych parametrach, z przedłużeniem ramy samochodu marki K. (...) s/C.. Przedłużenie ramy wraz z przedłużeniem wału napędowego zlecono powodowi, który zlecił wykonanie przedłużenia wału napędowego pozwanemu. Po wykonaniu zlecenia przez A. C. (2) samochód uległ uszkodzeniu w wyniku awarii wału napędowego. Powód podniósł, iż w niniejszej sprawie dochodzi od pozwanego odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania w postaci przedłużenia wału napędowego, co skutkowało koniecznością zapłaty przez niego na rzecz A. W. kwoty 22 759,00 zł.

Pozwany złożył sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że zlecenie przedłużenia wału wykonał prawidłowo a nadto powód nie zareklamował skutecznie wykonanego przez niego wału, gdyż nie dostarczył reklamowanego wału do siedziby lub zakładu naprawczego, nie dostarczył też reklamacji złożonej przez użytkownika pojazdu.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie zgodnie z właściwością miejscową.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania stanowiących zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 20 grudnia 2006 r. K. L. złożył A. W. pisemne zamówienie nr 20/12/2006 na wykonanie skrzyni aluminiowej o wskazanych parametrach z przedłużeniem ramy samochodu marki K. (...).

A. W. wykonała skrzynię aluminiową, zaś przedłużenie ramy wraz z przedłużeniem wału napędowego zleciła A. C. (1). W dalszej kolejności A. C. (1) zlecił wykonanie przedłużenia wału napędowego o 700 mm A. C. (2).

W dniu 11 stycznia 2007 r. A. C. (2) wykonał zlecenie, oddał wał A. C. (1) i za tę usługę wystawił na rzecz A. C. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 732,00 zł brutto tytułem (...) wał napędowy K. wydłużenie”.

Po wykonaniu powyższych prac samochód uległ awarii.

W dniach 6 i 7 lutego 2007 r. K. L. zawiadomił A. W. o uszkodzeniu wału napędowego i złożył jej reklamację w zakresie wadliwej jakości wału. O uszkodzeniu pojazdu A. W. zawiadomiła A. C. (1) składając reklamację. W późniejszym okresie A. W. zwracała się do A. C. (1) o zwrot kwot, którymi obciążał ją K. L.. W opinii rzeczoznawcy wykonanej na zlecenie K. L. wskazano, iż jest wysoce prawdopodobne, że przyczyną uszkodzenia elementów zespołu napędowego oraz niektórych elementów zbudowanych w podwoziu samochodu ciężarowego marki K. (...) o numerze rej. (...) było nieprawidłowe wykonanie wału napędowego. W sprawie prowadzonej z powództwa K. L. przeciwko A. W. jako interwenient uboczny po stronie A. W. został zgłoszony A. C. (1).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 listopada 2008 r. A. W. została zobowiązana do zapłaty na rzecz K. L. kwoty 17 037,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu w wysokości 82% uznając, że odpowiedzialności A. W. względem K. L. nie uchyla fakt posłużenia się przy wykonaniu dzieła podwykonawcą w osobie A. C. (1). Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 24 lutego 2009 r. zmieniono na skutek apelacji A. W. zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną kwotę obniżono do 3 617,09 zł ustalając, iż ponosi ona koszty w wysokości 17,5%. A. W. wezwała A. C. (1) do zapłaty kwoty 17 629,00 zł.

Przed Sądem Rejonowym w Słupsku toczyła się sprawa z powództwa A. W. przeciwko A. C. (1). Do powyższej sprawy przypozywany został A. C. (2). Postępowanie zakończyło się wydanie w dniu 21 kwietnia 2010 r. wyroku zasądającego na rzecz A. W. od A. C. (1) kwoty 17 629,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu w kwocie 3 316,00 zł.

A. C. (1) w dniu 05 lipca 2010 r. wykonał na rzecz A. W. przelew bankowy na kwotę 22 759,00 zł.

W dniu 26 lutego 2007 r. A. C. (1) skierował do A. C. (2) pismo dotyczące zgłoszenia reklamacyjnego nr 1/07 i 2/07 z informacją o zajętych stanowisku przez firmę reklamującą usterkę wału napędowego.

A. C. (1) w dniu 20 kwietnia 2007 r. skierował do A. C. (2) pismo dotyczące zgłoszenia reklamacyjnego nr 2/07, w którym wskazał, iż brak jakichkolwiek informacji dotyczących zgłoszonej reklamacji rozumie jako jej uznanie. Jednocześnie poinformował, iż powołał biegłego rzeczoznawcę w celu wydania wiążącej ekspertyzy dotyczącej zaistniałej szkody, zaś poszkodowany klient wykona naprawę zgodnie z opinią rzeczoznawcy na koszt A. C. (2).

W odpowiedzi na powyższe pismo A. C. (2) poinformował A. C. (1), iż nie dostarczono do reklamacji wału napędowego ani żadnego zgłoszenia reklamacyjnego nr (...), lecz przedstawiono jedynie informację o awarii. Wskazał, że w celu weryfikacji zasadności reklamacji usługi przedłużenia wału trzeba go dostarczyć do siedziby firmy i nie zgadza się na ponoszenie jakichkolwiek kosztów.

W dniu 06 sierpnia 2010 r. pełnomocnik A. C. (1) skierował do A. C. (2) przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 22 759,00 zł tytułem niewłaściwego wykonania wału napędowego.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2010 r. A. C. (2) poinformował pełnomocnika A. C. (1) o odrzuceniu wezwania do zapłaty jako całkowicie bezzasadnego i nieuprawnionego. Poinformował, że nie wykonywał żadnego zlecenia dla pojazdu K. (...) o numerze rej. (...), lecz wykonywał jedynie zlecenie przedłużenia wału o 700 mm z dnia 23 listopada 2006 r. Wskazał, iż zlecenie nie zawierało żadnych dodatkowych warunków technicznych, zaś zleceniodawca przyjął wał i skierował go do montażu uznając w ten sposób usługę za wykonaną prawidłowo i zgodnie ze zleceniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zebranych w sprawie, które nie budziły wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i wiarygodności. Sąd ten ustalił stan faktyczny również na podstawie dowodu z zeznań świadków: P. C., A. C. - C., M. W. oraz na podstawie dowodu z przesłuchania stron.

Sąd pierwszej instancji zważył, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazał, że powód swoje żądanie oparł na powstałym obowiązku odszkodowawczym pozwanego, którego źródłem stało się zdarzenie powodujące uszczerbek majątkowy w jego mieniu o wysokości 22.759,00 zł.

Sąd Rejonowy zauważył, że sporną kwestię stanowiła ocena występowania na płaszczyźnie analizowanego stanu faktycznego, przesłanek do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania poniesionego tytułem niewłaściwego wykonania zobowiązania przez pozwanego, a w dalszej kolejności ustalenia wartości ewentualnie poniesionej z tego tytułu szkody.

Oceniając powyższe w oparciu o treść art. 471 k.c. a także art. 6 k.c. sąd pierwszej instancji stwierdził, iż powód nie wykazał faktu nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego, a tym samym przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej wynikającej z treści art. 471 k.c.

Ponadto wskazał, że poza sporem w niniejszej sprawie jest to, że strony łączyła umowa o dzieło.

Odnosząc się do powyższego, Sąd Rejonowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego, w którym zostało stwierdzone, że wykonawca dzieła odpowiada z mocy art. 471 k.c. nie za wady dzieła, ale za szkodę spowodowaną wadą wynikłą z nienależytego wykonania umowy polegającego na wykonaniu rzeczy wadliwej.

Sąd Rejonowy zauważył, iż powód wskazał, że szkodą której naprawienia żąda w niniejszym postępowaniu, był obowiązek zapłaty przez niego, na rzecz A. W. kwoty 22 759,00 zł zasądzonej prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Słupsku, VI Wydział Gospodarczy z dnia 21.04.2010 r., sygn. akt VI GC 377/09.

Powód dowodził, że szkoda ta związana była z wadliwym wydłużeniem przez pozwanego wału napędowego wykonanego na podstawie zlecenia z dnia 11 stycznia 2007 r. Wydłużenie tego wału było częścią zlecenia realizowanego przez powoda w fabrycznie nowym samochodzie marki K. (...) o numerze VIN (...), który został zarejestrowany w dniu 17 stycznia 2007 r. (nr rej. (...)), a więc po realizacji zlecenia przez pozwanego. Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wyjaśnił jednak, na czym miałyby polegać wada ww. dzieła, a zlecenie nie zawierało żadnych parametrów technicznych, jakie powinien spełniać wydłużony wał napędowy. Nie wskazywało metody wydłużenia, ani żadnych innych dodatkowych informacji.

Sąd pierwszej instancji zauważył, że jedyną wskazówką dla pozwanego było to, że wał zamontowany zostanie w samochodzie ciężarowym marki K. (...). Natomiast o tym, iż pozwany wiedział jakie jest przeznaczenie wału świadczą dowody z zeznań powoda A. C. (1), zeznań świadków P. C., A. C. (3), M. W., a także dowód z dokumentu w postaci faktury VAT Nr (...) z dnia 11.01.2007 r. wystawionej przez A. C. (2) na rzecz A. C. (1), dokumentującej wykonanie usługi (...) wał napędowy K. wydłużenie”. Jednocześnie z tych samych dowodów wynika jednoznacznie, że powód nie przekazał pozwanemu żadnych dodatkowych wskazówek dotyczących sposobu wydłużenia przedmiotowego wału.

Sąd Rejonowy wskazał, że z opinii biegłego sądowego wynika, że wał napędowy można wydłużyć na dwa sposoby tj. poprzez wymianę rury wału na dłuższą lub przez dodanie drugiego odcinka wału z przegubem i łożyskiem podporowym w miejscu połączenia odcinków wału. W pierwszym przypadku, który został zastosowany w niniejszej sprawie, wykonawca (w tym przypadku powód) winien przekazać podwykonawcy (pozwanemu) nie tylko informacje dotyczące długości o jaką wał ma zostać przedłużony ale także opisać metodę przedłużenia. Dodatkowo powinien przekazać wykonawcy informacje o minimalnej, możliwej do uzyskania odległość tylnego mocowania wału od wyjścia skrzyni biegów oraz maksymalnej głębokości wsunięcia końcówki wału do skrzyni biegów (pod obciążeniem ramy powodującym poziome położenie wału), a także dokładną specyfikację techniczną pojazdu. Dodatkowo, biegły stwierdził, iż przedłużenie wału, w sensie rzemieślniczym wykonane było prawidłowo. Podkreślił, że powód zażyczył sobie wydłużenia wału o 700 mm i wał został o taką długość wydłużony.

W ocenie Sądu Rejonowego, to na powodzie jako konstruktorze przebudowy pojazdu spoczywał obowiązek odpowiedniego zaprojektowania wału lub przekazania wykonawcy wszelkich niezbędnych informacji i specyfikacji dotyczącej planowanej przebudowy, celem dokonania przez niego samodzielnych obliczeń. Powód nie wykonał ww. obowiązku, a dokonane przez niego zlecenie sprowadzało się jedynie do nakazania pozwanemu „wydłużenia wału o 700 mm”.

Zdaniem sądu pierwszej instancji skoro zatem pozwany zastosował się do treści ww. zlecenia i wydłużył wał o żądaną długość, to brak jest podstaw do stwierdzenia, że jego dzieło wykonane zostało w sposób wadliwy.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, w myśl którego pozwany jako profesjonalista, powinien wykonać wał w taki sposób, aby nadawał się do zamontowania w samochodzie przerobionym przez powoda, nie znając jednocześnie wszystkich parametrów jakie posiadał ten samochód, po dokonanych przeróbkach.

Konkludując Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił faktu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego, co samo w sobie skutkuje koniecznością oddalenia pozwu.

Sąd Rejonowy zauważył, że w przypadku uznania, iż pozwany nienależycie wykonał ciężące na nim zobowiązanie, czym przyczynił się do powstania szkody, powództwo i tak podlegałoby oddaleniu, z uwagi na skuteczność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Sąd pierwszej instancji powołał się na art. 646 k.c. wskazał, że w niniejszej sprawie do oddania dzieła doszło w dniu 11 stycznia 2007 r. (dzień wystawienia faktury VAT przez A. C. (2) na rzecz A. C. (1)), a zatem w dniu wniesienia pozwu, co miało miejsce w dniu 27 marca 2012 r., roszczenie wynikające z nienależytego wykonania przez pozwanego umowy, której przedmiotem było dzieło w postaci wydłużenia wału napędowego, było już przedawnione.

O kosztach postępowania sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi A. C. (1) zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

1) art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że to powód miał udowodnić, iż pozwany nienależycie wykonał umowę o dzieło, której przedmiotem było wydłużenie wału napędowego,

2) art. 233 § 1 k.p.c. w szczególności poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, a w tym z pominięciem w dużej części dowodu z przesłuchania stron, w szczególności strony powodowej oraz dowodów pisemnych załączonych do odpowiedzi na sprzeczanie od nakazu zapłaty, w sytuacji, gdy powód co najmniej uprawdopodobnił zawarcie umowy pożyczki na piśmie, a także poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego polegające na:

a) przyjęciu, że to na powodzie, jako na konstruktorze przebudowy pojazdu spoczywał obowiązek odpowiedniego zaprojektowania wału lub przekazania informacji i specyfikacji dotyczącej planowanej przebudowy, dokonania przez pozwanego samodzielnych wyliczeń, w sytuacji gdy to pozwany, jako profesjonalista samodzielnie wykonujący tego rodzaju wały i dokonujący ich wydłużenia, a nadto znający przeznaczenie tego wału powinien był go wykonać w taki sposób, aby spełniał on swoją podstawową funkcję, tak jak przed wydłużeniem,

b) pominięciu, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych zanim doszło do wykonania felernego przedłużenia wału napędowego i pozwany, w przeszłości dokonywał na otrzymywanych od powoda zleceniach wydłużenia wału, własnych zapisków i rysunków technicznych określające parametry wydłużonego wału (łącznie z jego średnicą),

c) pominięciu, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie naprawy samochodów (ujawnioną w nazwie firmy i na papierze firmowym) oraz razem z pozwanym byli członkami sieci warsztatów napraw}' (...),

d) pominięciu, że powód pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie budowy i wydłużania wałów napędowych, z wykorzystaniem specjalistycznych urządzeń i materiałów;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że to powód winien wykazać, że pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązanie w sytuacji gdy dłużnikiem świadczenia niepieniężnego, polegającego na wykonaniu wydłużenia wału napędowego, był pozwany,

2) art. 646 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy winien być zastosowany przepis ogólny tj. art. 118 k.c.,

3) art. 646 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych z tytułu nienależytego wykonania umowy wynosi 2 lata,

4) art. 118 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że dla roszczenia odszkodowawczego dochodzonego przez powoda na podstawie art. 471 k.c. termin przedawnienia wynika z art. 646 k.c. jako przepisu szczególnego do art. 118 k.c.,

5) art. 120 § 1 k.c. oraz 455 k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że początek biegu terminu przedawnienia rozpoczął się w myśl art. 646 k.c. z dniem oddania dzieła, podczas gdy powód dochodzi roszczenia odszkodowawczego na zasadach ogólnych na podstawie art. 471 k.c. zaś początek biegu takich roszczeń wyznacza art. 120 k.c. z uwzględnieniem art. 455 k.c. określającego termin wymagalności roszczenia bezterminowego,

6) art. 355 §2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy należytą staranność pozwanego w wykonaniu umowy o dzieło należało ocenić przez pryzmat prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej tj. przy zastosowaniu wyższych mierników staranności niż stosowane wobec nieprofesjonalistów,

7) art. 633 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy pozwany podjął się wykonania dzieła i nie zastosował dostarczonych jemu materiałów (wału napędowego) w sposób odpowiedni do celu (rezultatu), który miał być osiągnięty,

8) art. 634 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy pozwany podjął się wykonania dzieła polegającego na wydłużeniu wału napędowego z dostarczonego jemu przez powoda materiału i nie powiadomił powoda o tym, że po wydłużeniu wału metodą wykonaną przez pozwanego nie będzie on posiadał tych samych parametrów wytrzymałościowych, jaką posiadał wał przed jego wydłużeniem,

9) art. 65 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy udzielone pozwanemu zlecenie należało interpretować także zgodnie z ustalonymi między stronami zwyczajami, wedle których to pozwany samodzielnie dokonywał wyboru materiału i metody wydłużenia wału, łącznie z podejmowaniem decyzji o jego pogrubieniu,

10) art. 65 §2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy zgodnym i znanym pozwanemu celem umowy było wykonanie przedłużenia wału napędowego, który miał być przeznaczony do samochodów ciężarowych marki K..

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty zgodnej z żądaniem pozwu oraz w punkcie II poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany A. C. (2) wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje jako własne. Trafna jest także co do zasady ocena prawna tego sądu, choć wymaga istotnej korekty, o czym poniżej.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki oraz nie naruszył granic sędziowskiej swobody tej oceny.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury odnoszącym się do naruszenia art. 233 k.p.c. wskazywano wielokrotnie, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Okoliczność, że sąd pierwszej instancji ustalił, że to na powodzie spoczywał obowiązek odpowiedniego zaprojektowania wału lub przekazania odpowiednich informacji wykonawcy dzieła świadczy o dokonaniu przez Sąd Rejonowy pełnej i prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie. Nie można było tego uczynić jedynie w oparciu o wybrane dowody. Przede wszystkim zeznania świadków a także opinia biegłego oraz zebrane w sprawie dokumenty wskazały jednoznacznie, że pozwany nie otrzymał danych niezbędnych do wydłużenia wału napędowego. Posiadał jedynie wiedzę, że wał zamontowany zostanie w samochodzie ciężarowym marki K. (...). Ustaleń tych nie zmienia także okoliczność, iż strony pozostały w stałych stosunkach gospodarczych zanim doszło do wykonania przedmiotowego dzieła oraz że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie naprawy samochodów i razem z pozwanym byli członkami sieci warsztatów naprawy (...). Powyższe argumenty nie wykazują, aby to pozwany miał samodzielnie dokonać obliczeń na podstawie, których wydłuży wał napędowy. Otrzymał jedynie informacje w

jakim pojeździe wał ten ma zostać zamontowany. W konsekwencji jednocześnie nie zasadne było sformułowanie zarzutu naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. w niniejszej sprawie.

Okoliczność, iż pozwany prowadził działalność gospodarczą zajmującą się wydłużaniem wałów napędowych wskazuje jedynie, że posiada wiedzę jak prawidłowo to wykonać. Pozwany otrzymał zlecenie oraz informację, iż wał ma zostać wydłużony o 700 mm. Zgodnie z przekazanymi instrukcjami wykonał dzieło zgodnie z umową. Powyższe potwierdza także opinia biegłego, który stwierdził, że samo wykonanie wału było prawidłowe, lecz nieprawidłowe w sensie konstrukcji samochodu. Wskazać przy tym należy, że za konstrukcję odpowiedzialny był powód. Tym samym nie można zarzucić sądowi pierwszej instancji naruszenia w tym zakresie art. 233 § 1 k.p.c., jak również art. 355 § 2 k.c.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 6 k.c. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, na której ze stron postępowania ciążył obowiązek wykazania odpowiedzialności odszkodowawczej przede wszystkim na gruncie art. 471 k.c. Słusznie wskazał, że to powód powinien wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego zawarte w przedmiotowym przepisie. Powód nie zdołał jednak przedstawić żadnych dowodów, które wykazałyby słuszność jego twierdzeń. To strona twierdząca obarczona jest obowiązkiem przekonania sądu, że ma rację. Skoro twierdzi, że wydłużenie wału napędowego zostało wykonane nienależycie, to powinien przedstawić dowody, iż tak rzeczywiście było. W toku niniejszego postępowania zostało jednak ustalone, że wykonanie wału było rzemieślniczo prawidłowe. Zgodnie z umową zawartą pomiędzy powodem a pozwanym nie było ustaleń, iż wał ten ma działać prawidłowo w określonym pojeździe i że pozwany będzie za to odpowiedzialny. Miał jedynie wykonać dzieło. Okoliczność, iż wał następnie został wykorzystany do pojazdu, którego przeróbka konstrukcyjna okazała się nieudana, nie może obciążać pozwanego. Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń w tym zakresie, z którymi Sąd drugiej instancji w pełni się zgadza.

Wskazać należy, że rację ma natomiast powód zarzucając sądowi pierwszej instancji, iż niesłusznie pominął w swoich rozważaniach prawnych dyspozycję art. 120 § 1 k.c. oraz art. 455 k.c. Sąd Rejonowy wadliwie powołał się przy obliczaniu terminu przedawnienia na przepisy regulujące umowę o dzieło, odnosząc je do żądania powoda.

Niemniej jednak podkreślić należy, iż w ocenie sądu drugiej instancji roszczenie jest przedawnione, lecz jego źródłem nie są przepisy prawne, które zostały przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 646 k.c.). Rację ma apelujący twierdząc, iż do obliczenia terminu przedawnienia w niniejszej sprawie - dotyczącej roszczenia odszkodowawczego, - nie mogą mieć zastosowania przepisy dotyczące umowy o dzieło. Sąd Rejonowy popełnił w tym zakresie istotny błąd.

Wymagalność i przedawnienie roszczenia odszkodowawczego dochodzonego na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.) ustalane są przy zastosowaniu reguł określonych w art. 455 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. Dla wymagalności takiego roszczenia nie ma znaczenia data, w której wierzyciel spełnił swoje świadczenie w stosunku do osoby trzeciej choćby powstanie jego zobowiązania wobec tej osoby pozostawało w związku z niewłaściwym wykonaniem umowy przez dłużnika, od którego następnie domaga się odszkodowania w ramach łączącego ich stosunku umownego. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1999 r. o sygn. akt III CKN 474/98).

Wobec powyższego wskazać należy, że żądanie powoda opiera się na art. 471 k.c., zatem ma charakter odszkodowawczy oraz jest świadczeniem bezterminowym. Natomiast na gruncie art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma racji powód twierdząc, że bieg przedawnienia miałby rozpocząć się dopiero po wezwaniu pozwanego do zapłaty po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 kwietnia 2010 r. o sygn. akt VI GC 377/09, który zapadł w sprawie, w której stronami była A. W. oraz powód. Wskazać przy tym należy także, że powód nie wskazał nawet daty, kiedy powyższe orzeczenie stało się prawomocne.

Zdaniem Sądu Okręgowego bieg przedawnienia rozpoczął się wówczas, gdy powód mógł domagać się zaspokojenia roszczenia od pozwanego. Podkreślenia wymaga, że strona powodowa podniosła, że pozwany nienależycie wykonał swoje świadczenie. Zatem ewentualna wiedza o powyższym fakcie mogła być powodowi znana już od momentu wniesienia powództwa przez A. W. przeciwko powodowi. Podkreślenia jednak wymaga, że nie od tej chwili należy liczyć termin przedawnienia, lecz od momentu kiedy zostało zawnioskowane przez powoda A. C. (1) w sprawie VI GC 183/08 przypozwanie pozwanego w niniejszej sprawie A. C. (2). Zauważenia wymaga, iż początek biegu terminu przedawnienia należy łączyć z dniem, w którym powód mógł, w obiektywnie możliwym najwcześniejszym terminie tego dokonać, co wynika z art. 120 § 1 k.c. Ponadto rację należy przyznać powodowi, iż do roszczenia wynikającego z art. 471 k.c. ma zastosowanie art. 118 k.c. przewidujący trzyletni okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Na karcie 57 znajduje się dokument skierowany do Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie z powództwa A. W. przeciwko A. C. (1) datowany na dzień 27 października 2008 r. Zatem pozew w niniejszej sprawie złożony w Sądzie Rejonowym w Szczecinie w dniu 27 marca 2012 r. przez powoda został wniesiony już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

Niemniej jednak wskazać należy, że niezależnie od kwestii przedawnienia roszczenia, powództwo A. C. (1) jest bezzasadne. Istotna jest okoliczność, że powód nie przedstawił żadnego dowodu wykazującego odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego. W tym zakresie rozważania Sądu Rejonowego są poprawne. Sąd drugiej instancji całkowicie je podziela.

Przede wszystkim powód nie wykazał, aby pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązanie. Oparł się w szczególności na informacji zawartej w fakturze Vat Nr (...) na kwotę brutto 732 zł, wystawionej przez pozwanego dokumentującej wykonanie usługi (...) wał napędowy K. wydłużenie”. Wskazać należy, że dowody z zeznań świadków i sama treść faktury wcale nie potwierdzają tezy powoda. Istotną kwestią w niniejszej sprawie jest stanowisko biegłego sądowego T. B., który w ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 17 marca 2016 r. stwierdził, że przedłużenie wału w sensie rzemieślniczym wykonane było prawidłowo.

Ponadto zaznaczyć należy, że powód nie wyjaśnił na czym miałyby polegać konkretnie wada dzieła. Samo twierdzenie o jej istnieniu nie jest wystarczające. Skoro powód stoi na stanowisku, że pozwany dopuścił się nieprawidłowości w wykonanym przedłużeniu wału napędowego, to do obowiązków procesowych powoda należało również wskazać co konkretnie jego zdaniem było tego przyczyną a zarazem mieściło się w zakresie obowiązków umownych pozwanego. Podkreślić należy, że postępowanie dowodowe wykazało, że zlecenie powoda nie zawierało żadnych parametrów technicznych jakie powinien spełniać przedłużony wał napędowy. Powód nie wyjaśnił nawet, czy i jakie wskazówki zostały udzielone pozwanemu odnośnie zamontowania przedmiotowego dzieła w konkretnym samochodzie i jakie plany jego użycia miał następnie powód. Treść opinii biegłego w tej sprawie potwierdza, że pozwany w zakresie swoich działań, wykonał wydłużenie wału o 700 mm zgodnie z treścią zlecenia. Natomiast na powodzie jako konstruktorze przebudowy pojazdu spoczywał obowiązek odpowiedniego zaprojektowania wału lub przekazania wykonawcy wszelkich niezbędnych informacji i specyfikacji dotyczących planowanej przebudowy celem dokonania przez niego samodzielnych obliczeń. Powód nie wykonał tego obowiązku a dokonane przez niego zlecenie sprowadzało się jedynie do przekazania informacji o wydłużeniu wału o 700 mm. To z kolei zostało przez pozwanego prawidłowo wykonane.

Niezasadny był także zarzut naruszenia art. 633 k.c. oraz art. 634 k.c., albowiem pozwany użył dostarczonych materiałów przez powoda w sposób właściwy. Powód nie przekazał pozwanemu informacji niezbędnych do zrealizowania swoich zamiarów w pojeździe K., zatem błąd ten dotyczy jedynie powoda. Skoro wykonujący dzieło nie posiadał wiedzy w jaki sposób będzie wykorzystany wydłużony wał napędowy, nie mógł także zawiadomić zamawiającego, iż materiały mu dostarczone nie nadają się do jego wykonania. To powód decydował, czy przedłużony wał nadaje się do realizacji jego zlecenia.

Zauważyć należy, że pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za błędy innych osób, które doprowadziły do tego, że w istocie należność którą zapłacił powód pozwanemu za wydłużenie wału napędowego w kwocie 732 zł brutto będzie równowarta kwocie odszkodowania, którą zapłacił powód A. W. w wysokości 17 037 zł. Wartość wynagrodzenia, którą otrzymał A. C. (2) za wykonanie dzieła jest nieporównywalnie niższa od kwoty roszczenia, której domagał się powód w niniejszej sprawie. Ponadto powód nie wyjaśnił dlaczego zachodzi taka dysproporcja pomiędzy tym czego żąda, a tym co zapłacił pozwanemu. Podkreślić należy, że całe zlecenie realizowane przez powoda na rzecz A. W. było znacznie większe niż tylko w zakresie wykonania wydłużenia wału napędowego. Zatem dochodzenie od pozwanego kwoty równej temu, co powód musiał sam uiścić na rzecz A. W. powinno być przez niego umotywowane i wykazane. Powód również i w tym zakresie nie wykazał zasadności swojego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na mocy art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i obciążono nimi powoda, jako stronę w całości przegrywającą postępowanie przed Sądem Okręgowym. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (2 400,00 zł), którego wysokość wynika z § 2 pkt 5) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Anna Janas SSO Anna Gałas SSO Renata Puchalska